

- Prasītājs visbeidzot apgalvo, ka Komisijas prettiesiski veiktā prasītāja iekļaušana 1. panta 1.–4. punktā, iznīcina tās mēģinājumu pierādīt, ka prasītājs ir piedalījies vienotā un turpinātā pārkāpumā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, pieņemot otro lēmumu pret prasītāju, ar kuru tas tiek vainots jaunā pārkāpjošā rīcībā, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 25. pantu, kā arī tiesiskās noteiktības, tiesiskuma un labas tiesvedības pārvaldības principus.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija nav izpildījusi piemērojamo pierādīšanas standartu par to, ka prasītājs ir atbildīgs par dalību apgalvotajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā.
- Kā apgalvo prasītājs, Komisija nav izskatījusi konkrēto prasītāja situāciju un tā nav pierādījusi vienotā un turpinātā pārkāpuma individuālos elementus attiecībā uz prasītāju.
- Prasītājs turpinājumā apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka pastāvēja vispārējs plāns, kurā bija izvirzīts kopīgs mērķis.
- Prasītājs turpinājumā apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka prasītājs ir piedalījies, vai ka viņam bija atbilstošs nolūks piedalīties vienotajā un turpinātajā pārkāpumā.
- Prasītājs visbeidzot apgalvo, ka nav konstatēts, ka viņš bija zinājis par pārkāpumu.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija nav norādījusi atbilstošu piemērotu pamatojumu tās secinājumam, ka prasītājs ir piedalījies apgalvotajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir kļūdījies, pamatodamās uz prasītāja darbībām trešo valstu regulētās jurisdikcijās kā uz pierādījumu par dalību apgalvotajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā un tā nav norādījusi pamatojumu šajā ziņā.
- Kā apgalvo prasītājs, Komisija nav izpildījusi piemērojamo pierādīšanas pienākumu attiecībā uz prasītāja rīcību Honkongā un/vai nav norādījusi atbilstošu pamatojumu.
- Prasītājs turpinājumā apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka prasītāja rīcībai Honkongā bija pretkonkurences mērķis.
- Prasītājs turpinājumā apgalvo, ka atbilstoši Honkongas tiesiskajam regulējumam, tam bija pienākums iesniegt kolektīvos pieteikumus.
- Prasītājs visbeidzot apgalvo, ka ir pārkāpti pieklājības un neiejaukšanās principi.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisijai nebija kompetences piemērot LESD 101. pantu attiecībā uz rīcību, kas ir saistīta ar ienākošajiem lidojumiem, proti, kravu aviopārvadājumu pakalpojumiem no trešajām valstīm uz Eiropu.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, aprēķinādama prasītājam noteikto naudas sodu.

Prasība, kas celta 2017. gada 31. maijā – Latam Airlines Group un Lan Cargo/Komisija

(Lieta T-344/17)

(2017/C 239/77)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Latam Airlines Group SA* (Santjago, Čīle), *Lan Cargo SA* (Santjago) (pārstāvji – *B. Hartnett, Barrister, O. Geiss*, advokāts, un *W. Sparks, Solicitor*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2017. gada Lēmumu C(2017) 1742 *final* par LESD 101. panta, EEZ līguma 53. panta un Eiropas Kopienas un Šveices Konfederācijas Nolīguma par gaisa transportu 8. panta piemērošanu (lieta AT.39258 – Kravu aviopārvadājumi), ciktāl tas attiecas uz prasītājām;
- papildus vai pakārtoti, samazināt prasītājām uzliktos naudas sodus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza septiņus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, nepareizi interpretējot pret prasītājām iesniegtos pierādījumus, nepareizi piemērojot LESD 101. pantu, EEZ līguma 53. pantu un ES–Šveices nolīguma 8. pantu, un neesot sniegusi pienācīgu pamatojumu, piedēvējot prasītājām atbildību par pārkāpumu attiecībā uz drošības piemaksām un komisijas maksas nemaksāšanu.
  - Prasītājas norāda, ka Komisija esot kļūdaini konstatējusi, ka tās esot apzinājušās savu pretkonkurences rīcību attiecībā uz drošības piemaksām un komisijas maksas nemaksāšanu.
  - Turklāt, prasītājas apgalvo, ka šie vienotā un turpinātā pārkāpuma aspekti neesot nošķirami no pārkāpuma kopumā un tādējādi apstrīdētais lēmums būtu atceļams pilnībā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, nepareizi interpretējot pret prasītājām iesniegtos pierādījumus, nepareizi piemērojot attiecīgos noteikumus un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, kad esot konstatējusi, ka prasītājas bija piedalījušās ar degvielas piemaksām saistītā pārkāpumā.
  - Prasītājas apgalvo, ka Komisija neesot pienācīgi pierādījusi to, ka tās bija piedalījušās iespējamajā pārkāpumā saistībā ar degvielas piemaksām.
  - Prasītājas papildus norāda, ka no saņemtajiem paziņojumiem presei tām neesot bijis iespējams izsecināt par iespējamo aizliegtās vienošanās esamību.
  - Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka ierobežots pierādījumu klāsts, kas attiecas uz to saziņu ar pārvadātājiem, neesot pietiekams, lai pierādītu jebkādu prasītāju pretkonkurences rīcību vai arī parādītu, ka tās bija zinājušas vai būtu varējušas paredzēt citu piegādātāju pretkonkurences rīcību.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, secinot, ka prasītājas būtu saucamas pie atbildības par pārkāpumu maršrutos, kas norādīti apstrīdētā lēmuma 1. panta 1., 3. un 4. punktā, un neesot norādījusi pienācīgu pamatojumu.
  - Prasītājas norāda, ka Komisija esot kļūdaini iekļāvusi prasītājas tās apstrīdētā lēmuma 1. panta 1., 3. un 4. punktā, secinot, ka esot iestājusies tajos paredzētā atbildība, lai gan bija iestājies noilguma termiņš.
  - Prasītājas papildus norāda, ka Komisija neesot tiesīga saukt tās pie atbildības par LESD 101. panta pārkāpumu par EEZ maršrutos pirms 2004. gada 1. maija vai arī par EEZ līguma 43. panta pārkāpumu pirms 2005. gada 19. maijā.
  - Prasītājas arī apgalvo, ka Komisija neesot bijusi kompetenta saukt prasītājas pie atbildības par pārkāpumu saistībā ar ES–Šveices maršrutiem.
  - Visbeidzot, prasītājas apgalvo, ka attiecīgie secinājumi pārkāpjot *non bis in idem* principu.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, secinot par iespējamās aizliegtās vienošanās esamību, un neesot norādījusi pienācīgu pamatojumu.
  - Prasītājas norāda, ka Komisijas konstatējums par to, ka tās esot piedalījušās iespējamajā aizliegtajā vienošanās, neesot pietiekamu pierādījumu.

- Prasītājas arī apgalvo, ka tas esot balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka attiecīgais pārkāpums esot attiecināms uz visiem maršrutiem.
  - Prasītāji apgalvo arī, ka ir pārsniegta Komisijas kompetenci un radīta nesekaidrība attiecībā uz iespējamā pārkāpuma attiecīgo ģeogrāfisko tvērumu.
  - Visbeidzot prasītājas norāda, ka tas rada atšķirības starp pamatojuma un rezolutīvo daļu attiecībā uz tā priekšmetu, kas liedzot prasītājam saprast attiecīgā iespējamā pārkāpuma būtību un tvērumu.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, secinot, ka attiecīgais iespējamais pārkāpums veido vienotu un turpinātu pārkāpumu, un neesot norādījusi pamatojumu šādam konstatējumam.
- Prasītājas norāda, ka attiecīgajai rīcībai neesot bijis vienota pretkonkurences mērķa.
  - Prasītājas papildus norāda, ka attiecīgā pretkonkurences rīcība neesot attiecināma uz noteiktu precī vai pakalpojumu.
  - Prasītājas apgalvo arī, ka attiecīgā rīcība neesot attiecināma uz vienu un to pašu uzņēmumu.
  - Prasītājas papildus norāda, ka attiecīgajam pārkāpumam neesot bijis vienotas būtības.
  - Prasītājas papildus norāda, ka iespējamā pārkāpuma elementi neesot bijuši vienlaikus apspriesti.
  - Visbeidzot prasītājas norāda, ka Komisija neesot sniegusi pietiekamus pierādījumus un neesot veikusi analīzi atbilstoši LESD 101. panta 3. punktam saistībā ar komisijas maksas nemaksāšanu.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību un neesot norādījusi pienācīgu pamatojumu.
- Prasītājas norāda, ka tās neesot varējušas vērsties pret Komisijas konstatējumiem, ka prasītājam esot bijis zināms par attiecīgo pārkāpumu saistībā ar drošības piemaksām un komisijas piemaksu nemaksāšanu.
  - Prasītājas papildus norāda, ka esot tikuši izteikti jauni apgalvojumi, lai apstiprinātu Komisijas secinājumu par iespējamās aizliegtās vienošanos esamību.
  - Prasītājas apgalvo arī, ka Komisija balstās uz pierādījumiem, kuri esot nepieņemami attiecībā pret tām.
  - Prasītājas papildus norāda, ka atšķirības starp attiecīgā apstrīdētā lēmuma pamatojuma un rezolutīvo daļu rada pamatojuma, kurā pieļauti trūkumi.
  - Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka tās neesot varējušas sniegt savus apsvērumus par lēmumu izslēgt no izmeklēšanas 13 pārvadātājus un trīs attiecīgā pārkāpuma aspektus pēc iebildumu paziņojuma un Komisija neesot sniegusi jebkādu pamatojumu savai rīcībai.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas faktos un tiesību piemērošanā, aprēķinot prasītājam uzliekamā naudas soda apmēru, un neesot norādījusi pienācīgu pamatojumu.
- Prasītājas norāda, ka neesot diferencēta galīgās cenas saskaņošana un cenas ierobežotu elementu saskaņošana.
  - Prasītājas arī apgalvo, ka neesot ņemts vērā adresātu kopējā, ierobežotā tirgus daļa un nozares regulatīvas prasības.
  - Prasītājas arī apgalvo, ka Komisija esot vērtējusi to rīcību tikpat stingri cik citu adresātu, tostarp arī "pamatgrupas" daudz nopietnāku rīcību.
  - Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka neesot ņemts vērā tas, ka tās bija piedalījušās pārkāpumā daudz ierobežotākā mērā salīdzinājumā ar citiem adresātiem, kas arī bija saņēmuši naudas soda apmēra samazinājumu atbildību mīkstinošu apstākļu dēļ.